

Homenatge a Joan Víctor Marquès 'Xupi'

Data: dissabte 21 de febrer de 2015

Participants (26): Maria Alías, Susana Álvarez, Davis Àrias, Joan Aubia, Meli Carrilero, Toni Coll, Lluís Díaz, Alícia Domínguez, Marcel Fortuny, Joan Gassol, Encarna Hidalgo, Montse León, Alba López, Aleix López, Antonio López, Josep Mariné, Joan Marquès, Pau Marquès, Adrià Porta, Maria Cinta Prats, Amèlia Salvat, Joan Sentís, Pepe Vázquez, Mireia Marquès, Aniol i David Borràs.

Hores: 5

Des de fa trenta-quatre anys que el nostre grup fa sortides i excursions, mai havíem fet una com aquesta: retre homenatge a un jove soci i amic que malauradament ens va deixar el passat mes de gener.

Recordant la seva primera excursió amb només quatre anys pel grau dels Tres Esglaons, un grup de dotze va sortir de l'ermita de Sant Joan del Codolar i va remuntar el grau que l'aigua de la pluja i el fang havia deixat bastant relliscós. La resta del grup va sortir d'Albarca i va fer la pujada per grau Gran. Tots ens vam ajuntar al cim de la roca Corbatera, el punt més alt de la serra de Montsant. Tot i que el dia no acompanyava, amb fort vent, boira i pluja les darreres hores, vam poder instal·lar una petita placa de record i els seus familiars van lliurar les seves cendres al vent. Va ser un moment molt emotiu per a tots els que el vam conèixer. Com diuen les línies escrites per una companya:

El Montsant, avui plorava, de tristor i d'alegria.
Tristor, perquè el Xupi no hi és.
Alegria, perquè l'heu donat a la terra,
a la muntanya que ell tant va estimar.

Fragment d'una carta del Xupi al seu pare del 2009, que no es va poder llegir per les condicions meteorològiques.

Per últim, agrair-te, això sí i de tot cor, la muntanya. Encara que últimament no hagi vingut a fer excursions, t'he de dir que saber ser una persona de naturalesa no és quelcom que s'aprengui tancat en una ciutat o sortint a la muntanya per oblidar-nos dels mals de cap de la fàbrica. Sortir a la muntanya pel valor que li dones a aquesta... Pel teu intent verídic i sincer de veure que a

part de fer feina, es pot anar d'excursió. És això del que parlo, si poguessis escollir entre una vida on cada dia fossis a la muntanya o una vida en la que cada dia haguessis de treballar a la fàbrica... Tu què em diries?. Doncs aplica't i intenta buscar un camí per assolir els teus objectius. Se't veu a la cara que, quan sortim al camp, el teu cap ja no és en un món tancat. S'eixampla i intenta aprendre de l'entorn...Quin tipus de bosc m'envolta...Quins fruits ens podem menjar...En quin refugi dormirem...Quan farem el cim?.

Miro de recordar quin ha estat el dia més feliç de la meva vida amb tu i la imatge que em ve al cap, precisament,...és el dia en que ens vam abraçar a punt de tocar el cim del Kilimanjaro i vam començar a plorar com dos nens que s'ajunten i es donen suport per poder assolir una meta que tots dos han promès fer i tots dos pateixen per aconseguir...

Doncs aquesta és, de totes les coses que et puc agrair, la que estimo.

